

Arrest

nr. 245 352 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat J. DIENI en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 november 2018 en heeft er zich vluchteling verklaard op 14 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 31 januari 2020 gehoord.

1.3. Op 1 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op (...) 1991. In Gaza heeft u steeds in Al Amal gewoond. Uw ouders waren eigenaar van het huis. U bent ongehuwd. U bent UNRWA-geregistreerd.

In 2010 startte u uw studies aan de Al Azhar universiteit. U was toen lid van de studentenvereniging van Fatah. In september of oktober 2010 was u aanwezig op de Al Azhar universiteit voor een activiteit van Fatah ter herdenking van Abu Ahmar. De leden van Hamas hebben toen de universiteit aangevallen. Ze hebben u hierbij geslagen met een stok en met de achterkant van hun wapen, waarbij ze u verwondden aan uw hoofd. U werd toen meegenomen naar het politiekantoor van Khan Younis en voor zeven dagen gearresteerd. U kon vrijkomen door een boete van 3000 sjekel te betalen en het ondertekenen van een beloftebrief. Op 16 oktober 2010 ontving u een oproepingsbrief waar u niet op inging. U besloot Gaza te verlaten nadat uw familie eerder ook meermaals problemen had ervaren. Uw broer M.(...) heeft toen een uitwisselingsprogramma voor u geregeld, zodat u op 13 november 2010 kon vertrekken naar Marokko. U studeerde daar algemene Arabische rechten. Op 8 juli 2012 keerde u terug naar Gaza voor een drietal maanden om uw zieke moeder te bezoeken. Bij uw terugkeer werd u ongeveer een dag aangehouden aan de grensovergang en ondervraagd. Op 2 september 2012 ontving u een tweede oproepingsbrief. Deze keer ging u wel in op de oproeping. U werd toen voor ongeveer twee uur ondervraagd en mocht terug beschikken. U had toen het gevoel dat u nog steeds onder controle werd gehouden. Op 30 september 2012 verliet u Gaza voor de tweede keer. U zette uw studies verder in Marokko, behaalde uw diploma in 2014 en besloot om verder te studeren voor uw master. Omdat u moest wachten op de goedkeuring voor deze master, kon u pas starten in 2016. U verbleef in Marokko met een verblijfsvergunning voor studenten. In afwachting van de goedkeuring voor uw master werkte u in een café.

U verliet Marokko op 3 januari 2017. U reisde naar Spanje, waar u in Melilla een verzoek om internationale bescherming indiende op 9 januari 2017. U verbleef vervolgens een jaar en tien maanden in Spanje alvorens door te reizen naar België. U heeft geen beslissing ontvangen. U besloot door te reizen naar België, waar u aankwam op 7 november 2018 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 november 2018.

Bij terugkeer vreest u gevangen genomen of lichamelijk of psychisch gemarteld te worden door de leden van Hamas. U denkt dat Hamas, zoals vroeger, zal wachten tot u iets fout heeft gedaan, zodat ze u gevangen kunnen nemen.

Ter staving voor uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw origineel paspoort (d.d. 12/08/2010), uw diploma en uw busticket van Spanje naar België. U legt eveneens kopieën neer van de volgende documenten: uw identiteitskaart (d.d. 03/2007), uw UNRWA-registratiekaart, een verklaring van Fatah, de overlijdensakte van uw vader en uw broer, foto's van de verwondingen aan uw hoofd, een foto van uw broer Ma.(...), een foto als bewijs van het martelaarschap van uw broer Ma.(...), uw oproepingsbrieven, medische attesten en foto's van uw moeder, een foto van een herdenkingstocht van uw broer Ma.(...), een foto van protesten in Madrid, foto's van uw broers, een lidkaart van de familie van martelaars van uw vader, documenten betreffende het feit dat uw broers tewerkgesteld waren voor de Palestijnse autoriteit, uw tijdelijke verblijfsvergunning in Madrid, medische documenten vanuit België en uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, sluit personen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in casu het UNRWA, van de vluchtelingenstatus uit. In zijn Bolbol-arrest wees het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève blijkt dat alleen de personen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, die als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HJEU 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51). In datzelfde arrest wijst het Hof erop dat de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten (§ 52). In zijn El Kott-arrest wijst het Hof erop dat artikel 1, D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door het UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten “kort voor het indienen van een verzoek” om internationale bescherming (HJEU 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §52).

In het voormelde Bolbol-arrest bepaalt het Hof vanuit het standpunt van het bewijs van de status die de verzoeker bij het UNRWA geniet of de persoon onder de werkingssfeer van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, eerste volzin valt. Zo stelt het Hof de verzoeker die geregistreerd is bij het UNRWA en voor wie het meent dat deze registratie toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, tegenover de verzoeker die niet bij het UNRWA geregistreerd is en die ook kan worden uitgesloten op basis van artikel 1, D als hij hiervoor het bewijs met elk andere middel levert. In zijn voormelde El Kott-arrest verfijnt het Hof zijn redenering, wanneer het de werkingssfeer van artikel 1, D, eerste volzin uitlegt. Artikel 1, D bepaalt namelijk dat alleen de verzoekers die thans de bijstand van het UNRWA genieten, onder zijn werkingssfeer vallen. Het Hof stelt vast dat de verzoeker “thans” niet meer de bijstand van het UNRWA geniet omdat hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, hoewel hij bij het UNRWA zou zijn geregistreerd. Een strikte uitleg van de uitdrukking “thans genieten” zou artikel 1, D elk nuttig effect ontnemen want elke verzoeker die zich in Europa bevindt, heeft per definitie het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten en geniet dus de facto thans zijn bijstand niet meer. We stellen vast dat het Hof meende dat een strikte uitleg van de eerste volzin van artikel 1, D tot gevolg heeft dat het vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, belet de bijstand als actueel te beschouwen. Om deze bepaling een nuttig effect te geven, breidde het Hof de betekenis die moet worden gegeven aan de uitdrukking “thans genieten” in artikel 1, D uit en meende dat niet alleen de verzoeker die “thans” de bijstand van het UNRWA geniet (wat veronderstelt dat hij zich bevindt in het gebied waarin het werkzaam is), maar ook de verzoeker die deze bijstand heeft genoten “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming, onder de werkingssfeer van artikel 1, D valt.

Op basis van deze elementen meent het Commissariaat-generaal dat niet elke verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, per definitie “thans” de bijstand van het UNRWA geniet. Aangezien hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, dient te worden nagegaan of hij “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten. Het Hof van Justitie definieerde echter niet wat dient te worden verstaan onder “kort voor zijn verzoek om internationale bescherming”.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de werkingssfeer van artikel 1, D al heeft uitgebreid tot elke verzoeker die “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, om artikel 1, D een nuttig effect te geven, in plaats van zich te houden aan de strikte betekenis van de uitdrukking “thans genieten”. Aangezien artikel 1, D strikt wordt uitgelegd, dienen de woorden “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming restrictief te worden uitgelegd, onder voorbehoud dat de voorwaarde in verband met het actuele karakter van de bijstand in artikel 1, D van het Verdrag van Genève wordt genegeerd. In de twee gevallen die aanhangig werden gemaakt bij het Hof in de zaak El Kott, waren de verzoekers Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Uit de samenvatting van hun relaas blijkt dat ze Libanon verlieten

en rechtstreeks naar Hongarije gingen, en dat, hoewel ze het kamp waar ze verbleven voor hun vertrek hadden verlaten, ze waren blijven wonen in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is en waarvan zij afhingen, namelijk Libanon (zie §§ 30 tot 32 van het voormelde arrest). In het licht van deze elementen in de context van de voormelde El Kott-zaak hebben de woorden “kort voor zijn verzoek” betrekking op de situatie van de verzoeker die het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten heeft (Libanon in de El Kott-zaak), die “thans” dus zijn bijstand niet meer geniet en die een verzoek in een lidstaat indient (Hongarije in de El Kott-zaak) in het rechtstreekse verlengde dan zijn vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is. Het Commissariaatgeneraal meent bijgevolg dat de term “kort” geen betrekking kan hebben op de situatie van de verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, aangezien hij het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, sinds “enige tijd” heeft verlaten en eventueel heeft verbleven in een of meerdere derde landen waar het UNRWA zijn bijstandsactiviteiten niet ontplooit. Een andere uitleg zou in strijd zijn met de tekst van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en met de uitleg ervan door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het voormelde El Kott-arrest.

Uit wat voorafgaat, vloeit voort dat het indienen van een registratiekaart van het UNRWA niet volstaat om te bewijzen dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België.

In casu dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming om de volgende redenen.

Er werd vastgesteld dat u sinds 14 november 2010, met uitzondering van 8 juli 2012 tot 30 september 2012 waar u terugkeerde naar Gaza om uw zieke moeder te bezoeken, in Marokko verbleven heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 31/01/2020, p. 4; p. 6 en de gegevens uit uw administratief dossier). Vervolgens heeft u Marokko verlaten op 3 januari 2017 om ongeveer één jaar en tien maanden in Spanje te verblijven alvorens door te reizen naar België (CGVS, p. 4; p. 10). Deze landen bevinden zich buiten het mandaatgebied van het UNRWA.

Aangezien u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten “kort voor uw verzoek om internationale bescherming”, valt u niet onder artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Uw verzoek om internationale bescherming werd dus onderzocht in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Na een grondig onderzoek van uw verklaringen en van de documenten die u hebt ingediend, dient te worden vastgesteld dat u niet geloofwaardig hebt doen gelden dat er wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bij het aanhalen van uw vrees op vervolging verwijst u naar de burgeroorlog tussen Hamas en Fatah, waarbij leden van Hamas vaak bij uw familieleden, die aanhangers van Fatah zijn, langs kwamen om problemen te maken. Zo werd u ook eens meegenomen, in 2010, toen u nog op de universiteit zat en toen ook werd geslagen (CGVS, p. 12). U werd toen meegenomen naar een politiekantoor. Nadien ging u studeren in Marokko (CGVS, p. 12-13). Bij terugkeer naar Gaza vreest u opnieuw de leden van Hamas, die u zullen opzoeken en zullen wachten tot u een fout hebt gemaakt om u gevangen te nemen en te martelen, zowel lichamelijk als psychisch (CGVS, p. 13). Het is dan ook frappant dat u in 2012 vanuit Marokko bent teruggekeerd naar Gaza tijdens de zomervakantie om uw zieke moeder te bezoeken (CGVS, p. 4). U haalt aan dat ze een hartziekte heeft en nierprobleem, waardoor u bang was dat ze ging sterven (CGVS, p. 6). Om haar ziekte te staven legt u een foto en medische documenten neer, waarvan een in maart 2011 werd opgemaakt, een in november 2018 en een in maart 2019. Uit deze medische documenten blijkt dan ook allerm minst dat uw moeder in 2012 zodanig ziek was dat ze zou sterven. Indien u daadwerkelijk sinds 2010 een vrees voor vervolging heeft, kan dan ook allerm minst gevolgd worden dat u het risico nam om uw moeder, die weliswaar gezondheidsproblemen kan hebben, toch persoonlijk ging bezoeken in Gaza zelf. De vaststelling dat u alsnog bent teruggekeerd na reeds in veiligheid te zijn in een derde land, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde actuele vrees op vervolging.

De vaststellingen dat u legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (CGVS, p. 17). Gezien Hamas, zowel bij uw vertrek in 2010 als in 2012, de controle had over de Rafah-grenspost (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas gezocht werd, het risico zou nemen om legaal te vertrekken. Uit uw verklaringen blijkt dat u werd lastiggevallen aan de grens, maar geen grote problemen had (CVGS, p. 17). Bovendien blijkt ook uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat de grens niet continu geopend was en er slechts een beperkt aantal passagiers per dag mocht passeren, wat de volle wachtzaal kan verklaren (CGVS, p. 17). U heeft drie à vier dagen geprobeerd om de grens over te steken en moest hierbij toen telkens drie à vier uur wachten in plaats van het gebruikelijke half uur (CGVS, p. 17). U verklaart echter dat u geen problemen met Hamas zelf heeft gekend toen u de grens overstak in 2010 (CGVS, p. 17). Toen u in 2012 wederom de grens overstak, verklaart u daarenboven dat het toen zelfs gemakkelijker was om de grens over te steken omdat u reeds een verblijfsvergunning in uw bezit had (CGVS, p. 17). Bovendien stelde u uitdrukkelijk dat uw naam zou worden doorgegeven aan de grensovergang indien Hamas niet zou willen dat u reisde (CGVS, p. 18). Nochtans bent u niet ingegaan op de eerste oproepingsbrief, daterend van 16 oktober 2010 (CGVS, p. 17). Dan mag het verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigenzeggen gezocht werd door Hamas en eveneens niet inging op de oproepingsbrief (CGVS, p. 12), het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via een Hamas-grenspost Gaza te verlaten. Dat u omwille van een uitwisselingsproject in Marokko de toestemming had om Gaza te verlaten, wijzigt niets aan het feit dat u, een naar eigen zeggen door Hamas gezochte persoon, probleemloos via een door Hamas gecontroleerde grensovergang kon vertrekken. Het is immers geenszins aannemelijk dat Hamas, indien uw verklaringen de waarheid bevatten en u daadwerkelijk door hen gezocht werd, de goedheid zou hebben om u, omwille van het uitwisselingsproject, te laten uitreizen. Bovendien had Hamas een reden om u de toegang tot Egypte te ontfangen, gelet op het feit dat u niet inging op de eerste oproepingsbrief. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweringen dat u zich in Gaza in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevond.

Om uw motieven te ondersteunen legt u een brief neer die moet aantonen dat u in 2010 werd opgeroepen, waar u echter niet op inging (CGVS, p. 12). Naast de vaststelling dat het een kopie betreft, waardoor de echtheid van het document niet kan worden nagegaan, staat er ook geen reden op de brief vermeld, waardoor de link met uw arrestatie in 2010 niet vaststaat, alsook wordt hiermee evenmin aangetoond dat u omwille van deze reden werd opgeroepen. Daarenboven verklaarde u dat uw broer M.(...) de oproepingsbrief toen in ontvangst heeft genomen (CGVS, p. 12; p. 17). Na vertaling van het desbetreffende document blijkt echter dat ene A.(...) dit document in ontvangst heeft genomen en niet M.(...) zoals u beweert. Deze vaststelling doet vanzelfsprekend heel wat vragen oproepen over de authenticiteit van het document.

Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat u geen concrete indicaties hebt aangegeven waarom u bij een terugkeer naar Gaza vervolgd zou worden door de leden van Hamas. Voor uw verzoek om internationale bescherming verwijst u naar die eenmalige gebeurtenis uit 2010, zoals reeds aangehaald. Het feit dat u tijdens uw deelname aan de activiteit van de studentenvereniging in 2010 door mensen gelieerd aan Hamas hard werd geslagen en verwond werd, is echter een eenmalige gebeurtenis die te ver in de tijd gesitueerd is om anno 2020 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Ook u slaagt er niet in enige concrete elementen te geven waarom u persoonlijk geviséerd zult worden bij een terugkeer. U haalt aan dat de situatie hetzelfde zal zijn als vroeger en Hamas wacht tot u een klein foutje zult maken zodat ze u gevangen kunnen nemen en martelen (CGVS, p. 13). Gevraagd uw vrees meer te concretiseren blijft u echter zeer vaag en stelt u dat u al tien jaar weg bent en ze meer te weten zullen willen komen (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd te concretiseren, zegt u kortweg dat de situatie zo in elkaar zit (CGVS, p. 14). Vanzelfsprekend mag worden verwacht van een verzoeker dat deze zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aantoont. Gezien uw zeer vage antwoorden blijft u desbetreffend in gebreke. U bent er dan ook niet in geslaagd bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Verwijzend naar hun gewoontes en de situatie in Gaza (CGVS, p. 14), haalt u aan dat u na twee jaar in Marokko te hebben verbleven bij uw terugkeer in 2012 aan de grens ondervraagd en nadien nog eens werd opgeroepen. Verder zou u echter geen verdere problemen meer hebben gekend in de drie maanden dat u in Gaza was (CGVS, p. 13). Bij uw oproeping werd u voor ongeveer twee uur

ondervraagd en u omschrijft hun vragen als belachelijk (CGVS, p. 14). Bovendien werd u zonder voorwaarden terug vrij gelaten. U haalt wel aan in de gaten te zijn gehouden en verwijst hiermee naar uw burens, maar kan verder niet aangeven hoe ze u precies in de gaten hielden (CGVS, p. 14). Indien Hamas u daadwerkelijk nog zou hebben willen vervolgen voor feiten van twee jaar eerder, indien geloofwaardig, is het frappant dat ze u slechts twee uur zouden hebben ondervraagd en zonder voorwaarden zouden hebben vrij gelaten. Om uw oproeping in 2012 te staven, legt u eveneens een oproepingsbrief neer. Echter, op deze brief staat geen reden vermeld, waardoor niet vaststaat dat u werd opgeroepen naar aanleiding van uw arrestatie in 2010. Bovendien betreft het eveneens een kopie. Dat u het daarenboven bij uw terugkeer in 2012 ogenschijnlijk veilig genoeg achtte om dit maal wel in te gaan op de oproeping ondermijnt de ernst van uw vermeende vrees en toont andermaal niet aan dat u bij terugkeer zou worden vervolgd door Hamas.

Bovendien is het vreemd dat u niet weet of Hamas recent nog naar u gevraagd heeft bij uw familie. U stelt dat het, ondanks dat uw familie u niet zelf op de hoogte brengt, niet nodig is om ernaar te polsen. U verklaart dat het gedaan is, omdat u in het buitenland zit en u naar de toekomst wil kijken (CGVS, p. 18). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden én relateert nog maar eens in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot verwijst u, naast het eenmalig incident dat u hebt meegemaakt in 2010 en de daaraan gekoppelde vrees, naar de algemene veiligheidssituatie als reden van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 12). U verwijst naar de oorlog en de omstandigheden waarin jullie moesten leven, alsook naar de dood van uw broer Ma.(...) die een martelaar van de oorlog is geworden (CGVS, p. 3, p. 12). Hoe betreurenswaardig de dood van uw broer ook is, u verklaart dat u op dat moment in 2000 geen persoonlijke vervolgingsproblemen heeft ervaren en verwijst louter naar een medisch probleem dat u sindsdien zou hebben (CGVS, p. 3, p. 13). Een dergelijke verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen. Er dient dan ook te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Wat betreft uw medische problemen waarnaar u verwijst, meer specifiek enuresis en gehoorproblemen, dient te worden opgemerkt dat u dit niet kan staven met de nodige documenten (CGVS, p. 18 – 19). Daarnaast kan er worden vastgesteld dat uw medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 19 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch

dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U verklaart in Gaza steeds gewoond te hebben in Al Amal, in een huis dat eigendom was van uw ouders (CGVS, p. 4). In 2010 vertrok u naar Marokko om daar te gaan studeren. U heeft uw studies bekostigd via uw ouders die u maandelijks 300 dollar opstuurden en via een beurs waarbij u tweemaandelijks 300 dollar ontving (CGVS, p. 6). In afwachting van de goedkeuring om uw master in 2016 aan te vangen, werkte u voor ongeveer een jaar in een café in Marokko (CGVS, p. 6). Met dit inkomen, samen met het geld van uw ouders en de beurs, had u het vrij goed in Marokko (CGVS, p. 6). Uw ouders en uw familie in Gaza doen het eveneens goed op financieel vlak, aangezien al uw broers werkten (CGVS, p. 7, p. 8). U heeft uw reis van Marokko naar België zelf bekostigd omdat u ervoor gespaard had (CGVS, p. 9).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de

daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste geweldescalatie vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht doelwitten van de PIJ op heel het grondgebied. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2008 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict half november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit en kondigden op 26 december 2019 aan dat ze zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de GMT. Na deze datum zouden de GMT's eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden moeten worden georganiseerd.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane visserijzone. De Israëlische gewapende troepen reageren met geweld op de pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en half november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007,

nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet

dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Gaza een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Daar uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van Gaza niet is aangetoond, en aangezien uit voorafgaande vaststellingen blijkt dat u kan terugkeren naar de Gazastrook, dienen de overige door u aangehaalde feiten die zich in uw overige landen van gewoonlijk verblijf, en met name Marokko zouden afgespeeld hebben, niet verder onderzocht te worden, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA-registratiekaart en uw diploma neer. Deze tonen uw Palestijnse herkomst en uw studies aan, wat door het CGVS niet wordt betwist. Over de verklaring van Fatah, waarin louter wordt gesproken over uw vervolging in Gaza in algemene termen, dient te worden opgemerkt dat dit document duidelijk opgemaakt is om uw asielmotieven te ondersteunen. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk dan ook zijn objectieve bewijswaarde. Er moet worden benadrukt dat dergelijke documenten slechts het vermogen hebben om geloofwaardige documenten te ondersteunen, quod non in casu. Om de aanval van 2010 te staven, legt u foto's neer van de verwondingen aan uw hoofd. Deze foto's zijn echter vrij troebel, alsook is op de tweede foto niet duidelijk dat het effectief om u gaat, daar de foto in detail van bovenuit werd genomen. Bovendien tonen deze foto's echter enkel aan dat er sprake is van verwondingen aan het hoofd, maar tonen niet aan wanneer u die verwondingen opliep, alsook zeggen ze niets over de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. U legt hierbij eveneens een medisch attest vanuit België neer, waarin melding wordt gemaakt van een oud litteken aan de hoofdhuid. Daarbij dient er eveneens op gewezen te worden dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De overlijdensakte van uw vader en uw broer bevestigen hun overlijden. Hoe jammer het CGVS deze feiten ook vindt, dit toont niet aan dat u omwille van hun overlijden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. De foto's van uw overleden broer Ma(...), zijn foto, zijn herdenkingsfoto en de kaart van het martelaarschap bevestigen dat uw familie gezien werd als de familie van een martelaar, maar toont niet aan dat u hierdoor verder problemen heeft ondervonden. De verschillende medische attesten van uw moeder, die eerder reeds werden aangehaald, tonen aan dat ze problemen had met haar hart en haar nieren. Deze zeggen niets over uw persoonlijke vervolgingsfeiten. Vervolgens legt u ook een foto neer terwijl u deelnam aan protesten in Madrid. Uit niets blijkt dat u omwille van deze deelname in het vizier bent gelopen van Hamas, te meer omdat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten in Gaza zelf. U legt vervolgens ook een foto neer van uw familie en verschillende documenten om aan te tonen dat uw broers werkzaam waren bij de Palestijnse autoriteit. Dit wordt door het CGVS dan ook niet in twijfel getrokken. Echter, dat uw familie hierdoor meer in het vizier liep, dan andere families, is hiermee niet aangetoond, noch dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft bij terugkeer. U legt uw tijdelijke verblijfskaart uit Spanje neer. Dit zegt echter niets over uw vrees voor vervolging. Het document van Carda dat uw advocaat neerlegt, maakt enkel gewag van psychologische opvolging, maar doet verder geen uitspraken. Uw advocaat verklaart dat u geen specifieke documenten ontvangt, buiten een bevestiging dat u daar aanwezig was. Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psycholoog geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele politieke vervolging. Tot slot legt u ook een busticket neer om uw reis van Spanje naar België te staven. Dit bevestigt enkel uw reisweg en zegt niets over uw persoonlijke problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 52/4, 55/4, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en machtsoverschrijding, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker voorts nog de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel aan.

In toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1 D, lid 1 van het Verdrag van Genève, dient verzoeker in eerste instantie uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Gezien de doelstelling van artikel 1, D de verhoogde en continue bescherming van Palestijnse vluchtelingen verzekeren is, dient onderzocht te worden of hij van rechtswege kan ingesloten worden in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Verdrag van Genève. Dit is het geval wanneer de bijstand van UNRWA *“om welke reden dan ook is opgehouden”*. Voor de interpretatie van deze zinsnede verwijst verzoeker naar het arrest El Kott van het Hof van Justitie (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012) en UNHCR, *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”*, 2013. In het arrest El Kott stelt het Hof van Justitie dat bij het bepalen of de bijstand daadwerkelijk is opgehouden ten aanzien van een bepaald persoon de bevoegde nationale autoriteiten dienen na te gaan *“of het vertrek van de betrokken person zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”*. Bij dit onderzoek dient rekening gehouden te worden met de doelstelling van artikel 1, D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof bepaalt dat *“gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNWRA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”*. Bij dit onderzoek dienen alle factoren individueel te worden beoordeeld, artikel 4, § 3 van de Kwalificatierichtlijn is hierop naar analogie van toepassing. Verzoeker wijst erop dat de positie van UNHCR over de interpretatie van artikel 1, D gelijkloopt met die van het Hof van Justitie in dit arrest. Het begrip *“om welke reden dan ook”* mag niet restrictief geïnterpreteerd worden. De zinsnede omvat de beëindiging van UNRWA als agentschap, de onderbreking van haar activiteiten of elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon die maakt dat hij zich niet onder de bijstand van UNRWA kan plaatsen. Zowel bescherming gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling. Bescherming gerelateerde obstakels kunnen zowel individuele bedreigingen als risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid zijn. Verzoeker stelt dat het feit dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf door UNRWA als vluchteling zal worden beschouwd, volstaat om een beoordeling in relatie tot UNRWA door te voeren.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en in het bijzonder op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt hierbij vooreerst dat hij vreest te worden gedood door Hamas omdat hij deel uitmaakt van een familie die behoort tot de Fatah-beweging. Vervolgens betwist verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt in dit verband gesteld als volgt

“(…)

Allereerst houdt verweerster geen rekening met twee zaken: het feit dat het laatste kind-in het gezin is en de ernstige toestand - bijna op het randje van de dood - van de moeder-van verzoekende partij die kan leg uit dat zijn moeder moet zien ondanks de angst (…)

Vervolgens vermoedde de verzoekende partij duidelijk dat zijn grensovergang niet soepel-zou verlopen, omdat hij aan de grens werd ondervraagd en tijdens zijn korte verblijf (8 juli 2012 tot 30 september 2012) in Gaza een oproepingsbrief ontving (…)

En ten slotte verklaarde de verzoekende partij met duidelijkheid dat hij tijdens de drie maanden in Gaza was dat hij nooit het huis uit ging om problemen met Hamas te vermijden (…).

Met betrekking tot het feit dat hij kon de grens oversteek in 2010 en 2012 in legaal wijze wordt er opgemerkt dat hij zichzelf verklaarde dat “(…)”.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat hij in 2012 een verblijfsvergunning in Marokko had, waardoor hij gemakkelijker de grenspost van Rafah kon passeren (het was voor Hamas moeilijker hem de grensovergang te weigeren met deze verblijfsvergunning). Aan de andere kant is het, gezien de hierboven genoemde uitleg, in 2010 begrijpelijk te beseffen dat hij ondanks het uitwisselingsprogramma voor studenten problemen had om de grens over te steken. Eerst legde hij uit dat het zijn ouders waren die alles regelden door de leden aan de grens te betalen (…)

Bovendien heeft de verzoekende partij een van zijn broer, M.(…) (verschillende van zijn broers werkten voor de Palestijnse Autoriteit in veiligheidsdiensten) die werkte bij de staatsveiligheid en die had connecties (…). Verzoekende partij heeft dus een overtuigende uitleg gegeven met betrekking tot hoe heeft de verzoekende partij zijn reis en zijn uitwisselingsprogramma naar Marokko toen geregeld. Geen van zijn verklaringen is geldig betwist in de bestreden beschikking. Hij citeert echter twee namen, die van “M.(…) D.(…)” en die van “Z.(…) A.(…) A.(…)” die zeker door de CGVS worden gecontroleerd. Het is duidelijk dat de informatie van verzoeker correct moest zijn, anders zou verwerende partij deze hebben gebruikt om haar beslissing te rechtvaardigen.

Ten slotte kan dus de legale oversteking van dit grenspunt op geen enkele manier afbreuk doen aan het feit van de omkoping en de connectie met “M.(…) D.(…)” en ook aan het feit dat hij twee convocaties heeft ontvangen op twee zeer verschillende tijdstippen toen hij aanwezig was in het grondgebied van Gaza, indicaties van de realiteit van de vervolging. Dit doet niets af aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Bovendien heeft de Hamas aan de verzoekende partij een belofte document getekend waarbij hij nooit meer gaat deelnemen aan alle activiteiten, festivals, geen enkele activiteit van Fatah (…). Dat hij niet mee doet aan alle dingen van Fatah. Dat kan verklaren waarom Hamas hem nog steeds de grens liet oversteken.

Verwerende partij trekt de convocaties in twijfel om redenen die niets veranderen aan het feit dat hij was opgeroepen door Hamas. Ten eerste weet de verwerende partij heel goed dat Hamas nooit de reden voor de oproeping noemt. Nooit. Verwerende partij vermeldt dat niets bewijst dat de convocaties verband houdt met zijn arrestatie. In termen van tijd tussen de twee gebeurtenissen kunnen er echter nauwelijks twijfels zijn. Er zijn in ieder geval geen andere geldige verklaringen. Het laatste argument zou zijn dat het document zou worden ondertekend door een zekere “A.(…)” en niet door zijn broer “M.(…)”. De volledige naam van de verzoeker is: “O. A. H. A.”, wat betekent dat de naam van zijn vader “A.(…)” is. Een mogelijke verklaring, aangezien M.(…) dezelfde vader heeft als hij met de naam van zijn vader is ondertekend sinds deze aan een van zijn zonen werd gegeven. Een andere mogelijke verklaring is “A.(…)” het verkleinwoord van M.(…) of dat het de manier is waarop hij de bijnaam krijgt en het is met deze bijnaam of verkleinwoord dat de broer ondertekent. Er kunnen dus verschillende verklaringen worden gegeven. Bij twijfel hoefde de verwerende partij hem alleen maar op te roepen om zijn vragen te kunnen beantwoorden. (…)

Met betrekking tot de oproepingsbrief van 2012, wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij heeft verklaard dat hij het huis niet uitging, enkel wat zaken rond het huis in de buurt van het huis. De verwerende partij beweert niet te begrijpen waarom verzoeker slechts twee uur is gehoord en dat hij zonder voorwaarden is vrijgelaten. Er wordt echter vergeten dat hij een belofte document had getekend waarbij hij nooit meer gaat deelnemen aan alle activiteiten, festivals, geen enkele activiteit van Fatah. De raadsman van de verzoekende partij herinnert eraan dat de verzoekende partij daar niet was, ook al is hun overtuiging nog steeds niet veranderd. Hij ging erheen om voor zijn zieke moeder te zorgen en hem te bezoeken.

Wat de geldigheid van de dagvaarding betreft, is verwerende partij opnieuw verbaasd dat de reden voor de dagvaarding niet wordt genoemd en is van mening dat “niet vaststaat dat u werd opgeroepen naar aanleiding van zijn arrestatie in 2010”. De verzoekende partij zei echter nooit dat het na zijn arrestatie in 2010 was, maar vanwege zijn terugkeer naar Gaza (…)

Bovendien werd hij niet alleen vrijgelaten. Hoewel het waar is dat Hamas ten tijde van zijn vrijlating geen voorwaarden oplegde, vermijdt de beklagde een belangrijke verklaring van de verzoekende partij,

namelijk (...) Met andere woorden, hij wist dat hij gedurende deze drie maanden nauwlettend in de gaten werd gehouden. De verwerende wist dit en koos ervoor om het in zijn motivatie te verbergen. De verwerende partij betwist dat "het vreemd is dat u niet weet of Hamas recent nog naar U gevraagd heeft bij uw familie. U stelt dat het, ondanks dat uw familie u niet zelf op de hoogte brengt niet nodig is om ernaar te polsen".

Ten eerste heeft hij dat nooit gezegd. De verwerende partij vermeldt bovendien geen enkele verwijzing om het te kunnen verifiëren. Bij het doornemen van het hele rapport heb ik deze zin nooit expliciet gezien. Ten tweede houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat hij op basis van wat zijn familie wil vertellen, elementen kan geven. Maar hij legt heel goed uit dat zijn moeder hem niet meer lastig wil vallen door hem slecht nieuws te geven. Hij kon echter de informatie geven dat een van zijn broers onlangs 7 maanden opgesloten was geweest (...) Het lijkt er echter op dat zijn broers allemaal voor de Palestijnse Autoriteit in veiligheidsdiensten hebben gewerkt. (...)

Verwerende partij probeert te laten vermoeden dat verzoeker alleen verwijst naar de algemene situatie van Gaza en naar het martelaarschap van zijn broer (overleden in 2000). Dit is absoluut niet het geval. De verzoekende partij herinnert dat de familie "Ab(...)" heel bekend is in de gazastrook omwille van zijn activisme voor Fatah beweging. In dit verband legde verzoekende partij uit dat zij meerdere malen het slachtoffer was geweest van geweld door deel te nemen aan demonstraties, vergaderingen, enz. Inderdaad heeft de verzoekende partij verklaard dat (...)

Bovendien, als de marteldood van zijn broer in 2000 inderdaad te ver is om enige vrees voor hem te rechtvaardigen, geeft dat een overtuigende verklaring waarom de familie bekend is in Gaza (zelfs bij Hamas) en waarom Hamas zou ze willen elimineren omdat de familie "Ab(...)" deel uitmaken van de Palestijnse Autoriteit (...) De invloed die de familie van een martelaar heeft op de Arabische (en vooral de Palestijnse) samenleving wordt onderschat bij de analyse van dit bestrede beslissing. (...)

De verwerende partij verwittigt dat "er dient dan ook te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen." Maar dat was in het geval niet. De verzoekende partij gaf een schat aan informatie over waarom hij in 2010 werd gearresteerd, het feit dat hij betrokken was bij verschillende acties ten gunste van Fatah. (...)

Ondanks de ondertekening van het belofte document waarbij hij niet langer mag deelnemen aan vergaderingen en demonstraties voor Fatah, beoordeelt de verweende partij niet de impact van zijn deelname aan demonstraties op het moment dat hij in Madrid in Spanje woonde waar hij ten minsten deelnam aan een demonstratie. De verweerster achtte het niet opportuun hem hierover te ondervragen of hem zelfs hem op nieuw op te roepen. (...)

De raadsman van de verzoekende partij heeft de indruk dat de verdedigende partij het belang van het objectieve profiel van de verzoekende partij probeert te minimaliseren. Daarom wil zijn raadsman een aantal belangrijke punten benadrukken. Eerste heeft de verzoekende partij door een hele reeks documenten bewezen dat zijn broers allemaal bij de staat werken de meesten zijn officiers bij het leger, bij de staat. Hieronder staat de broers en hun functies bij de Palestijnse autoriteiten (...)

De lijst van de leden van zijn familie die tot de veiligheidsdiensten behoorden, zijn indrukwekkend. Van de 8 broers stierf de broer Ma(...) (die ook op dat moment werkte als officiers bij het leger in een staatsveiligheidsdienst) in 2000 als martelaar (door het feit dat hij was vermoord door het Israëliëse leger) en vier van hen werkten tot 2007 voor de Palestijnse Autoriteit. Verwerende partij betwist dit element blijkbaar niet (aangezien dat de bestrede beslissing zegt er geen woord over) en vermeldt het zelfs niet uit vrees dat dit een objectieve reden is om te geloven in het profiel van de verzoeker en het risico dat het zal lopen bij terugkeer naar de Gazastrook. (...)

Ten tweede bewijst de verzoekende partij ook zijn identiteit en de bloedbanden die hij heeft met de verschillende bovengenoemde personen worden absoluut niet betwist door de CGVS. Om zijn asielmotieven te staven voeg hij toe ook twee oproepingsbrieven in zijn eigen naam en een medisch attest van zijn verwonding aan het hoofd. De verzoekende partij werd door Hamas geslagen met een stok en met de achterkant van hun wapen.

Ten derde heeft de verzoekende partij bewijs met een attest van Fatha beweging dat hij aan de protesten deelnam. Op elk festival, activiteit van Fatah was de verzoekende partij lastiggevalen het was toen duidelijk want Hamas had de macht in handen. Toen een activiteit werd georganiseerd op een ruime plek door Fatah, toen de speech gaande is, de spreker aan het woord is, dan komt Hamas alles ruïneren, alles kapot maken, dan halen ze de aanhangers uit elkaar, ze houden niet van bijeenkomsten van Fatah aanhangers. Toen hij was aan de universiteit, was er een soort van activiteit, of een soort festival voor de beweging van Fatah. Zelf die universiteit behoort tot Fatah.

Ten vierde werd de verzoekende partij vastgehouden (...) en gemarteld (...).

Verzoeker zei nogmaals dat hij was gemarteld, maar dat verweerder geen vragen had gesteld. Er werd hem geen vragen gesteld over wat er was gebeurd tijdens de 7-daagse week dat hij werd vastgehouden op een politiebureau naast de gemeente van Khan Younis (...)

Ten vijfde heeft de verzoekende partij geprobeerd om alles te bewijzen. (Medische getuigschrift in België die objectief bewijs in het Frans dat "cicatrice cuir chevelu, plaie ancienne due à coups assénés avec la crosse d'une arme à feu sur le crâne", twee convocaties een op 16/10/2010 en een van 02/09/2012 (de verzoekende partij kon evenwel herinneren de data), bewijs van het martelaarschap van zijn broer M.(...), rapportenverklaring in verband met de ziekte van zijn moeder, een foto van zijn broer M.(...) de martelaar, foto van de dagen dat ik meedeelde aan de protesten in Madrid, documenten in verband met de werkte van zijn broers als officier bij het leger voor veiligheidsdiensten voor de Palestijnse Autoriteiten, zijn paspoort (d.d. 12/08/2010), zijn diploma, zijn busticket van Spanje naar België, zijn identiteitskaart (d.d. 03/2007), zijn UNRWA registratiekaart, een verklaring van Fatah, de overlijdensakte van zijn vader en zijn broer, foto's van zijn verwondingen aan zijn hoofd, medische attesten en foto's van zijn moeder, een foto van een herdenkingstocht van zijn broer Ma.(...), een foto van protesten in Madrid, foto's van zijn broer, een lidkaart van de familie van martelaars van zijn vader, zijn tijdelijke verblijfsvergunning in Madrid, medische documenten vanuit België en zijn geboorteakte.) De verwerende partij wijst ze af en zegt dat dit niet bewijst dat hij zal vervolgd zijn. In dit verband verwijst de raadsman van de verzoeker naar het volgende punt van dit beroep voor verdere uitleg.

De raadsman van de verzoeker wil ook benadrukken dat geen van zijn informatie onsamenhangend of ongegrond lijkt. Ze zegt geen enkel woord over alle elementen die bovenvermeld werden benadrukt en heel belangrijk zijn omdat verzoekende partij de echte bescherming nodig heeft."

Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging merkt verzoeker nog op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit een flagrante tegenstrijdigheid heeft weten te benadrukken, dat niet getwijfeld wordt aan zijn Palestijnse origine vanuit Gaza, zijn pro Fatah profiel en het feit dat verschillende van zijn familieleden aanhangers zijn van Fatah, dat vier van zijn broers bij een veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit werken als soldaten en zijn familie als dusdanig gekend is, alsook de invloed van een familie van een martelaar. Verzoeker meent dat het bekend is dat een familielid (uit een familie die Fatah steunt) die ook aan protesten deelnam deel uitmaakt van een kwetsbare sociale categorie. Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing geheel over het hoofd ziet wat nu precies het risico is als een familielid dat door Hamas is bestempeld als een aanhanger van Fatah.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift als volgt: *"Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de tegenpartij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken."*

Verzoeker hekelt dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met zijn profiel als *"een fatah aanhanger die behoort tot een familie waaraan de broers allemaal werkten voor de Palestijnse autoriteit (waaronder vier was officier bij veiligheidsdienst voor de staatsgreep van Hamas, met een verleden van activist en deelnemer aan protesten tegen Hamas in Gaza en in Madrid (dat is recent)."* Er is hieromtrent geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal is naar mening van verzoeker dan ook tekortgeschoten aan zijn onderzoek plicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en heeft niet voldaan aan zijn samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie. Dat het Commissariaat-generaal zijn relaas niet geloofwaardig acht ontslaat hem niet van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 45 396 van 24 juni 2010).

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift als volgt: *"De verzoekende partij heeft neergelegd een aantal documenten die wordt in betwisting door het CGVS. Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich op de bovenvermeld punten die geen invloed heeft op de waarde van de documenten."*

Met betrekking tot deze documenten, de raadsman van de verzoekende partij verwijst naar de nota van Nansen. Inderdaad, in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus, de asielaanvraag. Het enige gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid, is de toepassing of aan de andere kant van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Dit principe houdt in dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming die niet door documentaire of andere bewijzen worden gestaafd, zonder bevestiging worden aanvaard.

Artikel 4, lid 5, van de erkenningrichtlijn, omgezet in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980, geeft de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel.

(...)

Deze bepaling is een uitnodiging om de aandacht niet te vestigen op bepaalde tekortkomingen in het verhaal van de verzoekende partij, maar om het geheel van zijn verhaal en profiel te beschouwen. Eerder dan bepaalde tekortkomingen van de medewerkingsplicht van de verzoeker te isoleren, moeten de lidstaten deze in het licht van het profiel van de verzoekende partij als geheel plaatsen.

Als zodanig is het enige gevolg van het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij in deze bepaling dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op die aspecten van de verklaringen van de verzoekende partij die niet worden gestaafd door schriftelijke bewijzen of door ander bewijs. Met andere woorden, als de verzoeker een verklaring afgeeft zonder deze te ondersteunen met fysiek bewijs en niet algemeen geloofwaardig wordt geacht, moet de verzoekende partij zijn beweringen verder onderbouwen voordat ze kunnen worden aanvaard. Als de aanvrager verklaringen aflegt zonder bewijsmateriaal, maar over het algemeen geloofwaardig lijkt, moeten deze verklaringen "niet worden bevestigd".

In dezelfde zin merkte Staffans op: "it is important to separate credibility assessment from general evidentiary assessment in asylum procedure and to consider credibility as a factor impacting on the value and weight of the evidence, but not on the theme of proof itself. The effect of testimony that is not credible is that the value of that testimony for evidentiary assessment is low or none, not that the theme of proof cannot be established. Hence, credibility assessment is not itself linked to assessment of the refugee status of the applicant - credibility is not a prerequisite for refugee status.

Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft.

Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaard) in het frans stond in het nota van Nansen. (Zie Stuk 4)

Niettemin, deze rapport bewijst oo dat de rechtspraak is aan het veranderen. (Zie RvV, n° 211 633 du 26october 2018, §2.3.2; RvV, n°203 664 du 8 mei 2018, §2.2.2; RvV, n°203 051 du 26 april 2018, § 2.2.2 ; RvV, n°207487 du 2 augustus 2018, § 2.3.2. 52 en ook zie: RvV, n° 209994 du 25 september 2018, RvV, n° 207 487 du 2 augustus 2018, § 2.4.3.4 ; RvV, n°210571 du 5 october2018; §2.4.2.2.)."

Verzoeker wijst voorts op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vervolgt dat wegens de actuele humanitaire - en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom tot op de dag van vandaag hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade, en de regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, ervoor heeft gezorgd dat de burgerbevolking van

Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie zal bevinden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal stelt op basis van het arrest N. van het EHRM dat de socio-economische of humanitaire situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een onmenselijke behandeling uitmaken. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM echter een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza, net zoals de Westelijke Jordaanoever, een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. Recentelijk kondigden de Israëlische autoriteiten bovendien aan dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken. Dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe. Verzoeker besluit dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en op reguliere tijdstippen uitgevoerde militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Dit gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven. Gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat het een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar diverse persartikels, rapporten en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535; RvV 16 februari 2017, nr. 182 381).

Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat de Raad van mening is dat terugkeer naar Gaza problematisch is. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis

van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een *'unpredictable gateway'*. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Verdrag van Genève. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Indien er toch twijfel zou zijn over de geloofwaardigheid van zijn relaas, vraagt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: de Nansen Note 2019/1 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* (stuk 2), de Addendum Nansen Note 2019/1 *"Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019"* (stuk 3) en de Nansen Note 2018/03 *"Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique"* (stuk 4).

2.2.2. Op 16 november 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarbij zij refereert aan de volgende stukken: de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren, nu uit hetgeen volgt zal blijken dat de beslissing wat betreft de vluchtelingenstatus genomen dient te worden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet de Gazastrook te verlaten, meer bepaald de problemen met Hamas; (ii) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) niet kan worden toegekend; (iii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft en uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen; (iv) er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook, (v) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de

appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.5.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn paspoort, identiteitskaart, UNRWA-registratiekaart en diploma heeft voorgelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit Gaza niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Gaza en geregistreerd is bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en map ‘Documenten’). Verzoeker legt een document voor van UNRWA (*‘Family Registration Card’*) van 23 april

2012 waarop hij vermeld staat als één van de kinderen van zijn vader en waaruit blijkt dat hij er geregistreerd is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beargumenteert in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat huidige zaak dient onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 17 juni 2010 in de zaak C-31/09, het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “52 *Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)*”) Waar het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt dit inderdaad in de zaak *Alheto* genuanceerd (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*).

In casu verwijst de verwerende partij naar de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit zou moeten worden afgeleid dat verzoeker sinds 14 november 2010, met uitzondering van 8 juli 2012 tot 30 september 2020 in Marokko heeft verbleven om vervolgens ongeveer één jaar en tien maanden in Spanje te verblijven alvorens door te reizen naar België, zodat verzoeker zich bijgevolg buiten het mandaatgebied van UNRWA bevond.

De Raad stelt vast dat verzoeker duidelijk antwoordt dat hij geregistreerd is bij UNRWA en dat hij op de familieregistratiekaart van UNRWA vermeld wordt als één van de kinderen van zijn vader (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), die hij ook heeft neergelegd (administratief dossier, map ‘Documenten’). In het arrest *Bolbol* wordt in § 52 gesteld dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van het UNRWA wordt genoten. Uit verzoekers UNRWA-registratie volgt dus dat hij daadwerkelijk hulp heeft genoten en dat de uitsluitingsgrond dus op hem van toepassing is.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn hele familie vluchtelingen zijn en ingeschreven zijn bij UNRWA en dat hij zowel op gebied van onderwijs als op medisch gebied hulp kreeg van UNRWA (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Er is dus geen reden om aan te nemen dat verzoeker zelf niet daadwerkelijk bescherming en bijstand van UNRWA heeft genoten. Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook niet opnieuw onder de bescherming van de UNRWA valt, zoals hierna zal worden uiteengezet. Derhalve besluit de Raad dat verzoeker aantoonbaar dat hij valt onder de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Europees Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende

bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

De Raad wijst op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan inroepen.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigen de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een gebrekkig onderzoek zodat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoeker zich al dan niet terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET